

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2302/2020
16.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Витић, адвокат из ..., против туженог „Комерцијална банка“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и неоснованог обогаћења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 350/19 од 28.01.2020. године, на седници већа одржаној 16.07.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 350/19 од 28.01.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 350/19 од 28.01.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Ужицу П 1201/18 од 03.04.2019. године, у ставу првом изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 9. Уговора о кредиту за адаптацију стамбеног објекта од 15.04.2018. године. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име стицања без правног основа, исплати износ од 21.289,07 динара, са законском затезном каматом од 15.04.2008. године до исплате. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 26.504,00 динара.

Пресудом Вишег суда Ужицу Гж 350/19 од 28.01.2020. године, одбијена је жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се његова ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је

потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране одредбе закона, ревизијски суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији туженог.

Побијана пресуда не одступа од правног става о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда дана 22.05.2018. године. Према том правном схватању, износ трошкова које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. Тужени, на коме је био терет доказивања, није пружио доказ да је приликом закључења уговора са тужиоцем поступио на напред описани начин. Следи да побијана пресуда не одступа од судске праксе у овој врсти спора. Осим наведеног, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потреба за новим тумачењем права. Из наведених разлога и на основу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. Закона о парничном поступку, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости и неосновано обогаћење. Тужба је поднета дана 29.11.2018. године. Вредност предмета спора износи 21.289,07 динара, односно 179,91 ЕУР према средњем курсу Народне банке Србије за 1,00 ЕУР на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да предметни спор има карактер парнице о спору мале вредности. У овој врсти спора ревизија није дозвољена, сходно члану 479. став 6. Закона о парничном поступку. Стога, применом члана 413. истог закона, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић